

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 52/2021
20.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Зоране Делибашић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Ђорђе Пешић, адвокат из ..., против туженог СЗР «Графика» предузетника ББ из ..., кога заступа Слободан Николић, адвокат из ..., ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1149/19 од 16.07.2020. године, у седници одржаној 20.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1149/19 од 16.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1149/19 од 16.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 439/17 од 22.01.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужиле исплати на име прековременог рада за период од 01.06.2014. године до 31.03.2017. године износ од 225.350,10 динара, на име увећане зараде за рад на дан празника за период од 01.06.2014. године до 31.03.2017. године износ од 18.702,60 динара, на име накнаде за долазак и одлазак са рада за исти период износ од 41.360,22 динара и на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор за исти период износ од 33.318,76 динара, све са законском затезном каматом почев од 11.05.2017. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиле накнади трошкове поступка у износу од 68.374,64 динара, а ако исте не исплати у наведеном року, обавезује се на плаћање законске затезне камате, почев од извршности пресуде, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1149/19 од 16.07.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену посебну ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, с обзиром да се ревизијом оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Наиме, правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 31.05.2017. године, а вредност побијаног новчаног потраживања је 318.732,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић